

Krokoměr (26.1.2017)

O zmatcích s objednáváním krokoměru jsem psala minule. Po zdvojeném objednání dvou krokoměrů a rovněž zdvojeném pokusu o storno dodávky dvou krokoměrů jsem si nebyla jistá, zda vůbec mám nějaký objednaný. Takže když mi v pátek přišel od Tchibo balíček, pro jistotu jsem si ho převzala a zaplatila i s dobírkou. Možná jsem udělala dobře, protože výzva k vyzvednutí zboží na prodejně mi zatím nepřišla, takže možná jedno to storno bylo úspěšné.

Zkrátka a dobře krokoměr mám a zatím mě baví. Když tedy pomínu bojovku s návodem, kterou navíc budu muset absolvovat znovu, abych kalibrovala délku svého kroku. Až roztaje led na hřišti. Nebo možná až naprší a uschne. Protože mě zatím nezajímá, kolik ujdu kilometrů, nýbrž kolik ujdu kroků.

A těch je kupodivu docela dost. Vždycky jsem byla přesvědčená, že mám sedavé zaměstnání, ale zdá se, že to tak docela pravda není. Ale možná, že za nachozenými kroky stojí skutečnost, že toaletu máme v suterénu budovy, kdežto mikrovlnku na ohřívání jídla až v budově přes dvůr. Takže se člověk pěkně naběhá, než se o své potřeby dokáže řádně postarat.

To jsou kroky naprosto nezbytné, takřka konstantní. K nim se dají přiřadit i další nevyhnutelné kroky, které člověk musí ujit, protože si musí donést šanon s doklady, a potom druhý šanon s doklady, protože u toho prvního se přehmátl, nebo aby došel k šéfovi, je-li jím volán, případně došel k šéfovi či kolegovi, protože potřebuje něco podepsat.

A potom jsou kroky, kterým se některý člověk, jsa od přírody lenoch, rád vyhýbá, nebo alespoň je odkládá tak dlouho, jak jen to jde. Úvahy typu „odnesu to tam všechno najednou“ (bez ohledu na to, že to pak najednou neunesu), „kolegovi zavolám, jen co bude mít volnou linku“ (i když sedí jen přes chodbu), případně „vyřídím to potom všechno jedním vrzem“ (ačkoli už dopředu tuším, že toho do té doby půlku zapomenu), se ovšem stanou minulostí ve chvíli, kdy si pořídíte krokoměr.

Protože tím okamžikem přestává být každý krok zbytečným, naopak se stává žádoucím,

protože započítatelným. Výrobci stanovil jako základní normu deset tisíc kroků za den, a to by bylo, abych je neušla.

A tak se teď celý den hemžím, poctivě běhám do šrotovačky už s pěti papíry, namísto s celým týdenním balíkem, a nedojedené jídlo odnáším do ledničky hned, ne až ve chvíli, kdy budu mít do kuchyně cestu.

Zatím mě krokoměr baví a dělá mi radost, že každý den jsem ušla o něco víc kroků. Dohromady už hodně moc.

A možná bych jich ušla ještě víc, kdybych si občas krokoměr nezapomněla zapnout.

{fshare}